

att Riksdagen ville besluta, att uti underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla om utfärdande af en författning, som stadgar följande förändrade lydelse af de två sista här ofvan anförda momenten, nemligen,

Andra mom. I fall af tvist bestämmer, på anmodan af jordegare eller afsöndringsinnehafvare, Konungens Befallningshafvande afgäldens belopp.

Tredje mom. Innan sålunda inkommet ärende af Konungens Befallningshafvande afgöres, må icke allenast — — — (i öfrigt lika lydelse som i författningen).

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1872.

Gunnar Eriksson,
från Jemtlands län.

N:o 177.

*Af Herr J. E. Johansson: Om förändrad lydelse af Bevil-
nings-förordningens 8 §.*

Vid tillämpningen af 8 § bevillnings-förordningen uppstår svårigheter så väl för bevillningsberednings- som taxerings- och pröfningskomitéer, derigenom att de, som hafva inkomst af kapital eller arbete, icke kunna taxeras för mindre behopp än 400 R:dr, och det är ganska brydsamt att kunna noggrannt beräkna sådana inkomster; vanligtvis äsättes bevillning efter detta belopp, oaktadt inkomsterna icke fullt uppgå dertill. Det anses nemligen, att handtverkaren m. fl. böra, under den tid de ega helsa, förmåga och arbetsförtjenst, bidra något så väl till statens som ock i synnerhet till kommunens gemensamma behof, emedan de, sedan arbets-

Bih. till Riksd. Prot. 1872. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 16 Häft.

krafterna aftaga eller sjukdomsfall inträffa, för sig och sin familj icke hafva någon utväg till sjelfförsörjning, utan måste då anlita kommunen om nödiga bidrag dertill. Den utgift i R:dr till staten, som belöper på 400 R:drs inkomst, är en obetydlighet emot de dermed i sammanhang stående kommunala och fattigvårdsafgifter, oftast uppgående till 1 R:dr per fyrk, eller 10 R:dr per år för det taxerade beloppets åsatta fyrktal. Behofvet af en förändring i bevillningsförordningen har derföre länge visat sig, men i afseende till statsverkets behof af både direkta och indirekta skatters förhöjning har frågan om nedsättning i minimibeloppet för bevillnings erläggande af inkomst för kapital eller arbete icke förr blifvit väckt. Nu deremot medgifver statsverkets finansiela ställning sådant, och då Kongl Maj:t i sitt nådiga tal vid riksdagens öppnande uttalade »att tillfälle till skattnedsättningar sig erbjudit», får jag härmed vördsammast föreslå, att Riksdagen måtte besluta en förändring af sagde § i bevillningsförordningen på det sätt, att minimum för inkomst af kapital eller arbete nedsättes från 400 R:dr till 350 R:dr, med bibehållande af 300 R:dr afdrag för lefnadskostnaden, hvarigenom bevillning kan åsättas med 50 öre för sådana personer, som icke kunna anses hafva fullt 400 R:dr inkomst, men det oaktadt nu äro och blifva taxerade till detta belopp. Derigenom kan deras utskylder nedsättas till hälften, så väl till staten som till kommunen, och en rättvisare taxering blifver möjlig.

Om, såsom jag hoppas, Riksdagen välvilligt bifaller mitt vördsamma yrkande, skulle 8 § i bevillningsförordningen erhålla följande lydelse:

Bevillning för inkomst af kapital eller arbete eger icke rum, när den skattskyldiges sammanräknade årsinkomster understiga 350 riksdaler etc. etc.

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 27 Januari 1872.

J. E. Johansson,
från Westmanlands län.